

TON. Vol dir?

COSME. Tal com ho sents. ¿No sabs lo que
són aquestas ridiculesas? Però, par-
lant de tot, tindrèm l'arròs a la una?

TON. No'n passi ansia. A la una en punt.

ESCENA V

DITS y BATISTA

BATISTA. Hola, oncle Cosme! (*Entrant pel foro.*)

COSME. Batista!... Y en Ramon?

BATISTA. No crech que pugui venir. Li ha sor-
tit una ocupació y probablement no'l
tindrèm.

TON. Aixís seràn tretze. (*Arreglant la taula.*)

COSME. Aquesta ocupació del teu germà do-
narà molts mals de cap a la teva tia
Emilia. A veure si li costarà una pate-
leta.

BATISTA. No és pas per res d'ella que no ve!

COSME. Ja m'ho penso que no; però, mira: ha-
viam d'esser catorze a la taula y serèm
tretze: el punt de les dònas.

BATISTA. Allò que's diu: «Frare menos, pitana-
sa de més.» Per xò ray!

COSME. Sí, però ab un frare menos (y que'ns
perdoní'l teu germà, que'l tractem de
frare, perquè no'n té res) quedem a
taula tretze, aquell número fatídich
que condemna a morirne un dintre
del any. (*Ab fingida solemnitat.*)

BATISTA. Y vostè, oncle, és dels que ho
creuhen?

COSME. Per Déu, Batista, no'm fassis tant
poch favor! La teva tia Emilia és...

BATISTA. Calli! Es vritat que alguna vegada li
he sentit a dir. No li fem reparar y tal
vegada no se'n adongui.

COSME. Ca, home! Si ho té més contat que'ls
dits de la seva mà. ¿No comprens que
ja som catorze, per no ser tretze? Prou
n'hi haurà un que ha entrat en lo
compte dels convidats per forsa, per
fer número.

